

Dyrekøbt Glimmer

Hulda Rasmussens Roman

En af Døgnetts Historier
∞ i levende Billeder ∞

60 Afdelinger

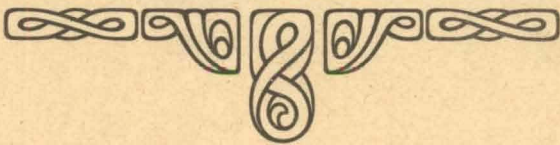
I Hovedrollerne:

Hr. Johs. Poulsen

fra „Det kgl. Teater“

og

Frk. Emilie Sannom

Personerne er:

Skibstømrer Rasmussen:

Hr. Fred. Jacobsen.

Hans Kone:

Fru Elna From.

Hulda, deres Datter:

Frk. Emilie Sannom.

Bella, Sangerinde, deres Logerende:

Fru Ellen Kornbech.

v. Wilcke, Direktør:

Hr. Axel Ström.

Aage Madsen, Kontorist:

Hr. Johannes Poulsen.

*In Mænd - Frederik Buch
(Delektøren) - Søren Balle
Kontorist*

- Fabian

Afdelinger.

1. Huldas Hjem.
2. Fristerinden.
3. Fine Sager.
4. Barndomsvennen.
5. Et skæbnesvangert Møde.
6. Nu vil jeg more mig!
7. Paa forbudne Veje.
8. Naar alle andre sove.
9. Faldet.
10. Blandt Mennesker og Dyr.
11. Gamle Bekendte.
12. Jeg kommer!
13. En letsindig Visit.
14. Luksus.
15. Naar Vinen gaar ind.
16. Ungdom og Galskab.
17. En Overraskelse.

18. Den trofaste Ven.
19. Den sørgelige Sandhed.
20. Paa den brede Vej.
21. Hos Variétédirektøren.
22. Kontrakten underskrives.
23. En straalende Debut.
24. Gamle Minder.
25. I Vestibulen.
26. Rivalerne mødes.
27. Et Opgør.
28. Blandt Venner.
29. Til at være min Mand er du for god!
30. Nu skal der glemmes.
31. Tunge Dage.
32. En forstaaende Chef.
33. Pengebrevet.
34. Fristelsen.
35. Hent mig en Bajer!
36. De Penge! De Penge!
37. Et Brev.
38. Flugten.
39. I Monte Carlo.
40. Hvor Lidenskaben raser.
41. Højt Spil.
42. Alt paa ét Kort.
43. Hvad der stod i Avisen.
44. I Fælden.
45. En lang Ventetid.
46. Fogden paa Besøg.
47. Den paatrængende Vært.
48. Den sidste Udvej.
49. Hjælpsomme Venner.
50. Jeg har solgt mit Haar!

51. Stakkels Hulda.
52. Naar Nøden er størst —.
53. Lysere Tider.
54. Paa Fængselselskabets Kontor.
55. Fri!
56. Gensynet.
57. En kærdkommen Haandsrækning.
58. Ogsaa Dem vil jeg hjælpe.
59. Afsked med Hjemmet.
60. Mod Livet og Lykken.

Skibstømrer Rasmussen har kun fra Haanden og i Munden.

Han er flittig, arbejdsom og ædruelig, og godt Arbejde har han til Stadighed, — men hvad forslaar

Hulda falder i Dir. Wilckes Smag.

det altsammen, naar Konen snapser, og Datteren kun lever og aander for Pynt og Tant og Fjas?

Hulda er en køn Pige, og hvad er naturligere, end at hun gerne vil pyntes og more sig; Ungdommens Tid varer jo kun saa kort! Men Hulda har ingen Herrebekendtskaber. Det eneste „Mandfolk“, hun omgaas, er den unge Kontorist Aage Madsen, et meget net Menneske, men virkelig ikke af dem, der kan vække den slumrende Eros; og desuden — Madsen

er fattig, han har jo kun sine 60 Kroner om Maaneden paa Generalkonsul S. C. Breihus' Kontor, og det rækker jo ikke vidt. Hvad hjælper det saa, at Madsen er forelsket i Hulda op over begge Øren?

En skønne Dag vil Skæbnen, at Hulda gennem deres Logerende, Variétésangerinden Bella, lærer en yngre Levemand, Direktør v. Wilcke, at kende, og da han er i Færd med at blive træt af sit Forhold til den mere modne Bella, faar han en Dag Hulda over-

Paa Strømpesødder!

talt til at aflægge sig et Besøg i sin komfortable Ungkarlejlighed i Dronningens Tværgade.

Dette er det første Skridt paa den brede Vej, der fører til Fortabelse — selv om det tilsyneladende er et Liv i Lystighed og Glæde, Hulda Rasmussen nu glider ind i.

Wilcke skaffer Hulda et Engagement ved Apollo-Variétéen, og længe varer det ikke, førend Hulda har sejlet alle sine Konkurrenter — deriblandt ogsaa Bella — langt bagud.

Aften efter Aften fyldes Variétéen af levelystne,

unge Mænd, der sværger til Huldas Fane, men nu hænder det mærkværdige, at blandt alle de pragtfulde Buketter, der regner ned over Huldas smaa Fødder, er der ikke én, der interesserer hende saa stærkt som en lille, beskeden Buket fra — Aage Madsen.

Den stakkels Aage, der er bleven fuldstændig distanceret i Kapløbet om Huldas Gunst, har alligevel ikke kunnet faa hende ud af Tankerne, og en Aften udøser han sit Hjerte for hende paa en lille Billet,

Blandt Huldas Kammerater.

der følger med Buketten, og hans barnlige og ligefremme Naivitet, rører Huldas Hjerte.

Hun faar Medlidenhed med ham, men er dog ærlig nok til at tilstaa for ham, at til at blive hendes Mand, er han for god, og til at være hendes Elsker — for fattig!

Det er et haardt Slag for Aage, og han pønser fra nu af kun paa et eneste: at skaffe Penge for enhver Pris.

En Aften hænder det, at Aage arbejder længe paa Kontoret. Han er træt og modløs, og Arbejdet vil ikke

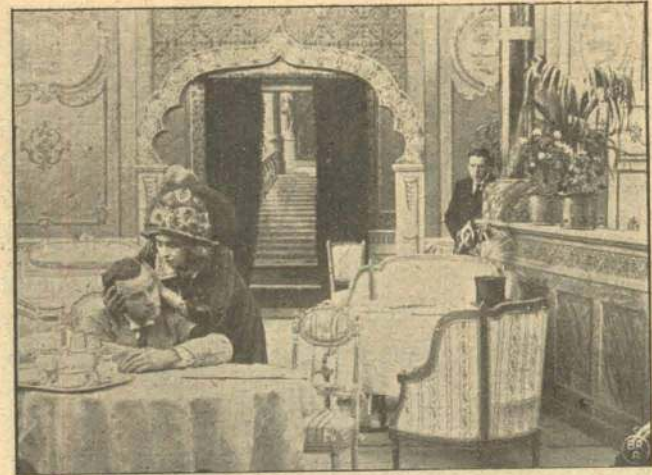

I Artistpensionatet. — Aages Bønner er forgæves.

rigtig gaa fra Haanden. Det bemærker Chafen, og han foreslaar ham derfor at tage en Ferie paa en 14 Dages Tid. — Aage takker, men hvad skal han egentlig med Ferie? Han har jo ikke Raad til at holde Ferie. Medens han staar og reflekterer herover, stikker Fuldmægtigen et Pengebrev paa 5000 Kr. hen til ham til videre Besørgelse.

„De kan godt faa en lille Ferie, unge Mand!“

I Monte Carlo.

Fuldmægtigen gaar, og Aage er nu alene med Kontorbudet, der staar og venter paa Brevet.

• Pludselig slaar en Tanke ned i ham: Hvad om han nu tilvendte sig de 5000 Kr.?

Tanken brænder sig fast i hans Hjerne: Hvis han nu havde de Penge! Tænk, hvor han og Hulda da kunde have det rart sammen!

Den bitre Nød.

Jo, han maa have Penge! Det kniber for ham at bevare Roen, medens han sender Kontorbudet i Byen efter en Bajer, men aldrig saa snart er Budet ude af Døren, førend Aage tilvender sig de 5000 Kr. og lægger en Konvolut med hvidt Papir i Stedet.

Det første, han derefter gør, er at skrive til Hulda, at han har vundet 5000 Kr. i Lotteriet, og at spørge hende, om hun vil med ham til Syden, og Hulda, der er begyndt at føle Lede ved det Liv, hun fører, er ikke sen til at slaa til.

Hos Pantelaanersken.

Næste Morgen damper de af Sted til Rivieraen.

Og naturligvis forsøger Aage sin Lykke ved det grønne Bord i Haab om med et Slag at blve en velstaaende Mand, men desværre — Lykken er ham imod. Han taber Rub og Stub og ejer snart ikke en Franc. Hertil kommer, at han en Dag i en dansk Avis læser, at Politiet er paa Spor efter ham.

Ude af sig selv af Fortvivlelse fortæller han hele Sandheden til Hulda og erklærer, at nu har han ingen anden Udvej end Døden, og da hun hører det, tigger

Hjælpsomme Venner.

og beder hun ham om at maatte faa Lov til at følge ham. Men i det samme lægger en dansk Opdager Haanden paa hans Skulder og erklærer ham for anholdt.

Her hjælper ingen Graad, ingen Bønner. Aage maa følge med til Danmark som Arrestant.

Men mens han er i Fængsel, venter Hulda trofast paa ham, ikke alene for hans egen, men ogsaa for

Et Alvorsord.

21/2
det lille Barns Skyld, som hun har født ham under hans Fraværelse.

Det kniber ofte for hende at klare sig, men hendes tidligere Kammerater blandt Artisterne hjælper hende, saa hun da ikke sulter ihjel.

Den Dag, Aage slipper ud af Fængslet, stiller hun paa Fængselshjælpens Kontor for at modtage ham, og her møder ogsaa hans gamle Principal og tilbyder ham Rejsepenge til Amerika. Herover er Aage selvfølgelig meget glad, men forlade Hulda, der har ofret sig for ham, hverken kan eller vil han.

61
Da forbarmer Generalkonsulen sig over dem og hjælper ogsaa Hulda med Rejsepenge, og faa Dage efter er Hulda og Aage og deres lille Barn paa Vej til Amerika for om muligt dér at finde den Lykke, de ved deres egen Skyld forskertsede i deres Fædreland.

Filmen, saavel som dens Plakat og Program-Tekst
o. a. lignende Materiale ejes med absolut Eneret af

A/s Fotorama,

Aarhus - København - Kristiania.

*Mod Misbrug vil der blive nedlagt Forbud og Erstat-
ningskrav blive gjort gældende mod Vedkommende.*

DET DANSKE FILMINSTITUTS BIBLIOTEK

DYREKØBT GLIMMER

PROGRAMMER CREDITS MM.

NORDISK FILMS Co.

25 Cecil Court, Charing Cross Road, W.C.

Released Saturday, December 2, 1911.

When Passion Blinds Honesty.

A fine two-reel Drama enacted amid charming scenic surroundings and a real life portrayal of a story of everyday occurrence. See the interior of the Casino at Monte Carlo, a scene which is bound to be talked about.

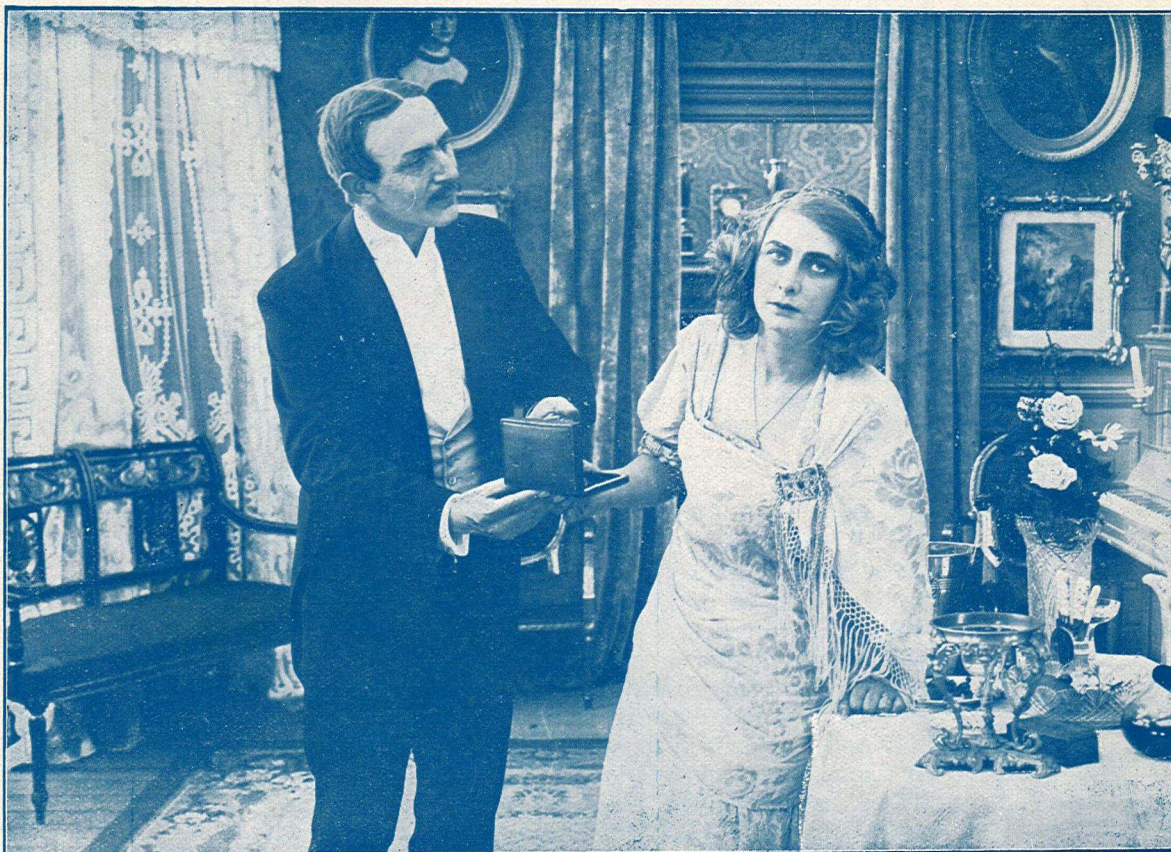
Johnson and his wife, with their daughter, Maggie, take in boarders, and to them comes one day Bella, a music hall singer. Her advent proves the turning point in Maggie's career. Intoxicated with the fine apparel in which Bella is arrayed, and by the sight of the expensive presents of which she is continually the recipient, Maggie becomes discontented with her lot. Charles Jones, the friend of her school days, is no longer good enough for her, though Charles subsequently proves himself possessed of a passion for her which blinds honesty. One day Webster, Bella's admirer, calls at the Johnsons' and Maggie is introduced to him. It is easy to see that Webster is struck by the girl's good looks and winsome ways, much to the chagrin of Jones, who happens to be present. Later, Maggie and Jones go out together, and after dining at a restaurant, visit the Zoo. Here Webster also happens to be promenading and passes a note to Maggie asking her to meet him that evening. She does so and confides to him her ambition to become a singer. He interests himself on her behalf and provides the wherewithal for her training. Soon Maggie is all the rage at the halls. Jones' affection is of an undying nature, and he sends her a note telling her that although in choosing the career that she has, she has greatly disappointed him, he cannot help loving her. That night he waits for her as she comes from her dressing room, and finding Maggie pestered by a host of other admirers including Webster, an altercation ensues and Charles hits out straight from the shoulder. He, however, is getting the worst of it when our old friend Smith, this time a music hall artiste, rescues him. At the boarding house where the shining lights of the variety stage reside, Jones and Maggie discuss matters, and the latter informs him that he is too good to be her husband, and too poor to be her lover. It is then that passion blinds honesty, and Jones determines to get rich quick. He thereupon steals £1,000 from his employer, and, informing Maggie that he has won the money in the lottery, induces her to go to Monte Carlo with him. In a series of beautiful pictures, we see Jones at the gambling table, and witness his loss of the money he has stolen. His employer has meanwhile called in the police, and a detective has tracked Jones to Monte Carlo, and ere long he is arrested and consigned to durance vile. Two years elapse, and Maggie, now a mother, has passed through great tribulation. Unable to pay her rent, her landlord seizes her means of livelihood, a sewing machine, and threatens to turn her into the street. She is possessed of a fine head of hair and emerging from the hairdresser's, to whom she has sold her locks, is seen by her old friends of the boards, who take pity on her and go to her assistance. The date of Jones' release arrives in due course. He is befriended by one of the societies who care for discharged criminals, and we bid adieu to Maggie and her when they start for a new land to begin a new life.

Length about 2,200 feet.

**Announcement Slides for these films can be obtained from the
Tyler Apparatus Co., 11, Charing Cross Road, or direct from us.**

DIREKT GLIMMER

Die Asphaltpflanze

Erscheinungstag: 2. Dezember

Preis: Mk. 895.—

NORDISCHE FILMS CO., G. M. B. H.

Berlin SW. 68, Friedrichstr. 13

Telegramm-Adresse: „Nordfilm“

Fernsprecher: Amt IV, Nr. 10 191

Von der Berliner Zensur genehmigt

Die Asphaltpflanze

PERSONEN:

Schiffszimmermann Rassmussen	Herr Fred. Jacobsen
Seine Frau	Frau Elna From
Loni, ihre Tochter	Frl. Emilie Sannom
Bella, Sängerin	Frau Ellen Kornbeck
v. Wilcke, Direktor	Herr Axel Ström
Aage Madsen, Kontorist	Herr Joh. Paulsen

Der Zimmermann Rassmussen lebt nur von der Hand in den Mund, er ist fleißig, arbeitsam und nüchtern, und gute Arbeit hat er stets, aber was nützt das alles, wenn die Frau trinkt, und die Tochter nur für Putz und Tand und Unsinn lebt. Hulda ist ein schönes Mädchen, und was ist natürlicher, als daß sie sich gern putzen und amüsieren will! Die Jugend geht ja so schnell vorbei. Hulda hat keine Herrenbekanntschaften. Der einzige Mann, mit dem sie ab und zu zusammenkommt, ist der junge Kontorist Aage Hansen, ein ganz netter Mensch, aber wirklich nicht zu der Sorte gehörig, daß er den schlummernden Eros wecken könnte, und überdies ist Hansen arm. Er hat ja nicht mehr als 60 Kronen monatlich auf dem Kontor des Generalkonsuls Bruhn, und damit kann man keine großen Sprünge machen. Was hilft es also, daß Hansen so vreliebt in Hulda ist. Eines schönen Tages aber will es das Schicksal, daß Hulda durch Bella, eine Variété-Sängerin, die bei ihren Eltern wohnt, einen Lebemann, den Direktor von Wilcke, kennen lernt, und da er seines Verhältnisses zu der reiferen Bella schon müde wird, aber nichts dagegen hat, die Blume der Unschuld zu pflücken, gelingt es ihm eines Tages, Hulda zu überreden, daß sie ihn in seinem komfortablen Junggesellenheim in der Wilhelmstraße besucht. Das ist der erste Schritt auf dem breiten Wege, der zum Untergange, vorerst aber zu einem Leben voll Lust und Freuden führt. Von Wilcken verschafft Hulda ein Engagement am Apollo-Variété, und es dauert nicht lange, so hat Hulda alle ihre Rivalinnen, darunter auch Bella, weit überholt. Abend für Abend ist das Variété voll von lebenslustigen jungen Leuten, die zu Huldas Fahne schwören, aber ganz merkwürdig ist es, daß von allen Buketten, die zu Huldas kleinen Füßen niederregnen, sie am meisten Interesse für ein kleines, bescheidenes Bukett von Aage Hansen hat. Der arme Aage, der im Wettbewerb um Huldas Gunst ganz von Sinnen ist, kann sie doch nicht aus seinen Gedanken verbannen, und eines Abends schüttet er ihr in einem Billett, das von einem kleinen Strauß begleitet ist, sein Herz aus, und seine kindlich aufrichtige Naivität rührt Huldas blasiertes Herz. Sie hat Mitleid mit ihm, ist aber ehrlich genug, ihm zu bekennen, daß er zu gut sei, ihr Mann zu werden, und

zu arm, um ihr Geliebter zu sein. Für Aage ist das ein harter Schlag, und er trachtet von jetzt ab, nur danach, sich Geld zu verschaffen, um den Preis zu erwerben. Eines Abends arbeitet Aage lange im Kontor, er ist müde und mutlos, und die Arbeit will ihm nicht von der Hand gehen. Das bemerkt sein Chef, und er schlägt ihm vor, etwa 14 Tage Ferien zu machen. Er hat ja aber nicht die Mittel dazu. Während er steht und darüber nachdenkt, reicht ihm der Prokurist einen Geldbrief von 5000 Kronen, den Aage eintragen soll. Der Prokurist geht, und Aage bleibt mit dem Laufburschen allein zurück, der auf den Brief

wartet. Plötzlich kommt ihm ein Gedanke: „Wie wär's, wenn er sich die 5000 Kronen aneignete? Der Gedanke brennt sich gleichsam seinem Hirne ein. Wenn er nun das Geld besäße? Wie könnten er und Hulda herrlich zusammen leben. Ja, er muß das Geld haben! Es ist nicht leicht für ihn, seine Ruhe zu bewahren. Er schickt den Laufburschen nach einer Flasche Bier, aber kaum ist dieser fort, als er sich die 5000 Kronen einsteckt, und statt der Scheine ein Kuvert mit weißem Papier in den Brief legt. Das erste, was er jetzt tut, ist, an Hulda zu schreiben, und ihr zu erzählen, daß er 5000 Kronen in der Lotterie gewonnen habe, und sie zu fragen, ob sie mit ihm nach dem Süden gehen wolle. Hulda, die bereits einen Ekel vor dem Leben, das sie führt, in sich aufsteigen fühlt, besinnt sich nicht lange und willigt ein. Am nächsten Morgen dampfen sie nach der Riviera ab. Und selbstverständlich versucht Aage sein Glück am grünen Tisch, in der Hoffnung, mit einem Schlage ein wohlhabender

Mann zu werden, aber leider — er hat kein Glück. Er verspielt sein Vermögen mit Stumpf und Stiel, und hat bald keinen roten Pfennig mehr. Dazu kommt, daß er eines Tages in einer dänischen Zeitung liest, daß die Polizei ihm auf der Spur sei. Vor Verzweiflung außer sich, gesteht er Hulda die ganze Wahrheit und erklärt, daß ihm kein anderer Ausweg bliebe als der Tod, und als sie das hört, bittet und fleht sie ihn, mit ihm sterben zu dürfen. Aber in dem Augenblick, wo er den Revolver gegen ihre Schläfe erhebt, legt ein dänischer Detektiv ihm die Hand auf die Schulter

und erklärt ihn für verhaftet. Hier helfen weder Tränen noch Bitten; Aage muß als Arrestant mit nach Dänemark. Während er im Gefängnis büßt, wartet Hulda jedoch treulich auf ihn, nicht nur um ihrer selbst, sondern auch um des Kindes willen, das sie ihm während seiner Abwesenheit geboren hat. Es wird ihr oft schwer, sich durchzuschlagen, aber ihre früheren Kolleginnen unter den Artisten helfen ihr, so daß sie doch wenigstens nicht des Hungers stirbt. An dem Tage, an dem Aage aus dem Gefängnis kommt, findet sich Hulda in dem Kontor für Gefangenen-Unterstützung ein, und hier ist auch sein alter Prinzipal-Generalkonsul Braun, und bietet ihm Geld zur Reise nach Amerika an. Darüber ist Aage natürlich sehr erfreut, aber Hulda verlassen, die sich für ihn geopfert hat, das will und kann er nicht. Da erbarmt sich der Generalkonsul der beiden und hilft auch ihr mit Reise-geld, und wenige Tage darauf sind Aage, Hulda und ihr kleines Kind auf dem Wege nach Amerika, um ein neues Leben in einem neuen Lande zu beginnen.

H U L D A R A S M U S S E N .

Skibstømrer Rasmussen
Hans Kone
Hulda, Deres Datter
Bella, Sangerinde
v. Wilcke, Direktør
Aage Madsen, Kontorist

Skibstømrer Rasmussen har kun fra Haanden og i Munden. Han er flittig, arbejdsom og ædruelig, og godt Arbejde har han til Stadighed, men hvad forslaar det altsammen, naar Konen snapser og Datteren kun lever og aander for Pynt og Tant og Fjas. Hulda er en køn Pige, og hvad er naturligere, end at hun gerne vil pyntes og more sig. Ungdommens Tid varer jo kun saa kort. Men Hulda har ingen Herrebekendtskaber. Det eneste "Mandfolk" hun omgaas, er den unge Kontorist Aage Madsen, et meget net Menneske, men virkelig ikke af dem, der kan vække den slumrende Eros, og desuden er Madsen - fattig, han har jo kun sine 60 Kroner om Maaneden paa Generalkonsul J. C. Breihus Kontor, og det rækker jo ikke vidt. Hvad hjælper det saa at Madsen er saa forelsket i Hulda, som en Rotte i Sædmælksost. Men en skønne Dag vil Skæbnen, at Hulda gennem deres Løgerende, Varietesangerinden Bella, lærer en yngre Leve- mand, Direktør v. Wilcke at kende, og da han er ifærd med at blive træt af sit Forhold til den mere modne Bella, men ikke har noget imod at plukke Uskyldighedens Blomst, faar han en Dag Hulda overtalt til at aflægge sig et Besøg i sin komfortable Ungkarlejlighed i Dronningens Tværgade. Dette er det første Skridt paa den brede Vej, der fører til Fortabelse og et Liv i Lystighed og Glæde. v. Wilcke skaffer Hulda et Engagement ved Apollo Variétéen, og længe varer det ikke, førend Hulda har sejlet alle sine Konkurrenter, deriblandt ogsaa Bella, langt bagud. Aften efter Aften fyldes Variétéen af et Kor af levelystne unge Mænd, der sværger til Huldas Fane, men nu hænder det mærkværdige, at blandt alle de pragtfulde Buketter, der regner ned over Huldas smaa Fodder, er der ikke en der interesserer hende saa stærkt som en lille beskeden Buket fra - Aage Madsen. Den stakkels Aage, der er bleven fuldstændig distanceret i Kapløbet om Huldas Gunst, har alligevel ikke kunnet faa hende ud af Tankerne, og en Aften udøser han sit Hjerte for hende paa en lille Billet, der følger med Buketten, og hans barnlige og ligefremme Naivitet, røver Huldas blaserte Hjerte. Hun faar Medlidenhed med ham, men er dog ærlig nok til at tilstaa for ham, at til at blive hendes Mand, er han for god, og til at være hendes Elsker er han for fattig. Det er et haardt Slag for Aage, og han pønser da ogsaa kun paa et eneste: at skaffe Penge for enhver Pris. En Aften hænder det, at Aage arbejder længe paa Kontoret. Han er træt og modløs, og Arbejdet vil ikke rigtig gaa fra Haanden. Det bemærker Chefen, og han foreslaar ham derfor at tage en Ferie paa en 14 Dages Tid. - Aage takker, men hvad skal han egentlig med Ferie? Han har jo ikke Raad til at holde Ferie. Medens han staar og reflekterer herover, stikker Fuldmægtigen et Pengebrev paa 5000 Kr. hen til ham til videre Besørgelse. Fuldmægtigen gaar, og Aage er nu alene med Kontorbudet, der staar og venter paa Brevet. Pludselig slaar en Tanke ned i ham, hvad om han nu tilvendte sig de 5000 Kr.? Tanken brænder sig fast i hans Hjerne. Hvis han nu havde de Penge? Tænk hvor han og Hulda kunde have det rart sammen. Jo, han maa have Penge! Det kniber for ham at bevare Roen, medens han sender Kontorbudet i Byen efter en Bajer, men aldrig saa snart er Budet ude af Døren, førend Aage tilvender

sig de 5000 Kr. og lægger en Konvolut med hvidt Papir i Stedet. Det første han gør, er at skrive til Hulda, at han har vundet 5000 Kr. i Lotteliet, om hun vil med ham til Syden, og Hulda, da der er begyndt at føle Væmmelse for det Liv, hun fører, er ikke sen til at slaa til. Næste Morgen damper de af til Rivieraen. Og naturligvis forsøger Aage sin Lykke ved den grønne Bord i Haab om med et Slag at blive en velstaaende Mand, men desværre - Lykken er ham imod. Han taber Rub og Stub, og ejer snart ikke en Frs. Hertil kommer, at han en Dag i en dansk Avis læser, at Politiet er paa Spor efter ham. Ude af sig selv af Fortvivlelse fortæller han hele Sandheden til Hulda og erklærer, at nu har han ingen anden Udvej end Døden, og da hun hører det, tigger og beder hun ham om at maatte faa Lov til at følge ham. Men idet han hæver Revolveren mod hendes Tinding, lægger en dansk Opdager Haanden paa hans Skulder, og erklærer ham for anholdt. Her hjælper ingen Graad, ingen Bønner. Aage maa følge med til Danmark som Arrestant. Men mens han er i Fængsel, venter Hulda trofast paa ham, ikke alene for hans egen, men ogsaa for det lille Barns Skyld, som hun har født ham under hans Fraværelse. Det kniber ofte for hende at klare sig, men hendes tidligere Kammerater blandt Artisterne hjælper hende, saa hun da ikke sulter ihjel. Den Dag, Aage slipper ud af Fængslet, stiller hun paa Fængselshjælpens Kontor for at modtage ham, og her møder ogsaa hans gamle Principal og tilbyder ham Rejsepenge til Amerika. Herover er Aage selvfølgelig meget glad, men forlade Hulda, der har ofret sig for ham, hverken kan eller vil han. Da forbarmer Generalkonsulen sig over dem og hjælper ogsaa Hulda med Rejsepenge, og faa Dage efter er Hulda og Aage, og deres lille Barn paa Vej til Amerika, for om muligt der at finde den Lykke, der blev dem nægtet i deres Fædreland.

- - - - 0 0 0 0 - - - -

A/s NORDISK FILMS - KOMPAGNI

KOPENHAGEN

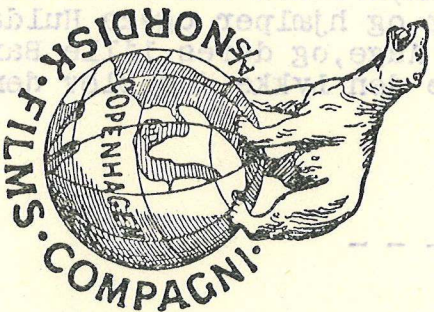
BERLIN. WIEN. LONDON. GENOVA.
NEW YORK. MOSCOU.

BERLIN S. W. 48.

FRIEDRICHSTRASSE 13.

Telegram-Adr.: „Nordfilm“.

Telephon Amt IV 10191.

ARMANDE DURAND.

M. Durand est un charpentier qui vit au jour le jour. Il est laborieux et sobre, mais se qu'il gagne par son travail ne suffit guère, puisqu'il a le malheur d'avoir une femme qui boit, et une fille légère et vaniteuse qui ne pense qu'à se parer et à s'amuser. Annie est une jolie fille, donc, quoi de plus naturel. Mais ce qui rend la chose difficile c'est qu'elle n'a pas de connaissances masculines. Le seul homme qu'elle voit est un jeune commis, Jean Dubois, jeune homme très bien de sa personne, mais sans toutefois posséder de charmes séducteurs, capables d'éveiller l'amour de la jeune fille. En outre M. Dubois est pauvre, il a donc beau être amoureux fou d'Armande, c'est en pure perte. Or un beau jour le sort veut qu'Armande fasse la connaissance d'un homme encore jeune, Monsieur de Tonnerre, viveur consommé, qui la persuade de venir le voir dans sa confortable garçonnière. C'est le premier pas qu'elle fait vers l'abîme, mais il n'y voit encore que la gaieté et le plaisir. De Tonnerre lui procure un engagement au café-concert dit "Apollon" où elle ne tarde pas à en devenir le principal attrait. Tous les soirs une pluie de bouquets tombe à ses pieds mignons et, chose étrange, dans leur nombre elle donne toujours la préférence à un petit bouquet tout simple et modeste envoyé par Jean Dubois. Le pauvre garçon a été complètement distancé par les rivaux plus riches, et néanmoins il ne peut pas arracher de son cœur l'image de sa bien aimée.

Un soir il attache à son bouquet une lettre dans laquelle il épanche son cœur et lui dit tout simplement, tout naïvement son gros chagrin. Sa naïveté enfantine et simple touche le cœur blasé d'Armande, mais elle est assez honnête pour lui déclarer ouvertement qu'il est trop bon pour être son mari, et trop pauvre pour être son amant. Cette déclaration porte un coup terrible à Jean, qui se casse la tête pour trouver un moyen de se procurer de l'argent.

Un soir qu'il travaille tard dans son bureau il se sent envahi par un grand découragement, une grande lassitude. Rien ne va plus. Son chef s'en aperçoit, et lui propose de partir en vacances pour quinze jours. Jean accepte la bienveillante proposition de son chef, tout en se demandant ce qu'il va faire de ses vacances, n'ayant pas d'argent. Il est encore plongé dans ses réflexions quand le gérant lui passe un chèque de 5000 francs pour être expédié à son destinataire. Le gérant quitte le bureau, et Jean reste seul avec le garçon de recettes. Tout à coup l'idée lui vient de s'emparer de cet argent, qui pourrait les rendre lui et son Armande si heureux. Sitôt pensé sitôt fait. Il prend les 5000 francs, et écrit à Armande qu'il a gagné 5000 francs à la loterie, lui demandant si elle veut partir avec lui pour le Midi. Lasse de la vie qu'elle mène Armande y consent. Le lendemain ils partent pour Monte Carlo où ils tentent la fortune à la table verte, et perdent ce qu'ils possèdent.

Peu après il apprend par un journal danois qui lui tombe dans les mains, que la police est sur ses traces, et hors de lui de désespoir il dit à Armande toute la vérité, en ajoutant que

maintenant il n'a plus que se tuer. Armande le supplie de lui permettre de partager de son sort. Ils décident de mourir ensemble, mais au moment où il ~~se~~ braque le revolver sur la tempe de son amie, un détective danois lui pose la main sur l'épaule. Au nom de la loi je vous arrête! Le suicide est empêché, et malgré les larmes et les supplications d'Armande.

Jean se voit obligé de suivre l'agent. Il rentre en Danemark où il est mis sous les écrous, que Jean subit sa peine. Armande l'attend fidèlement, et bien souvent elle a de la peine à se procurer le nécessaire à elle et à sa petite enfant, la fille de Jean, qu'elle a mise au monde pendant son absence, mais ses anciens camarades parmi les artistes ont pitié d'elle et lui viennent en aide, de sorte qu'elle ne meurt pas de faim.

Le jour où les portes de la prison s'ouvrent de nouveau à Jean Armande se rend au bureau de la société de patronage des libérés pour l'y attendre. Ils y rencontrent l'ancien chef de Jean qui est venu lui offrir les moyens de s'embarquer pour l'amérique, et peu de jours après Jean et sa fidèle Armande sont en route pour le Nouveau Monde dans l'espoir d'y trouver le bonheur que le sort leur avait refusé dans leur pays natal.

- - - - o o o o o o - - - -

**A/s NORDISK
FILMS-KOMPAGNI**

KOPENHAGEN

BERLIN. WIEN. LONDON. GENOVA.
NEW YORK. MOSCOU.

BERLIN S. W. 48.

FRIEDRICHSTRASSE 13.

Telegram-Adr.: „Nordfilm“

Telephon Amt IV 10191.

